

nem egne Erfaringer havde lært om Livet, dels paa anden-tredje Haand havde tilegnet sig. En fuld Forstaaelse af Forfatterens Tankegang havde han vel endnu langt fra. Dertil var Afhandlingen blandt andet for gennemstrøet med Fremmedord og filosofiske Udtryk, som han ikke forstod. Men han frydede sig i sit Hjærte ved at læse de vittige og skaanselsløse Angreb paa alt det, han selv hadede herhjemme, og da først og fremmest paa hele det »Sideniuske« Kleresi, i hvilket ogsaa denne Mand saa' Landets egentlige Ulykke og Skam.

Særlig opfyldt havde han været af Afhandlingens Slutning, hvori Forfatteren som Svar paa de heftige Angreb, hans literære Virksomhed havde været Genstand for, i digterisk Form gengav det første Indtryk, han havde faaet af sit Hjemland ved Tilbagekomsten fra et fleraarigt Ophold i Udlandet. Han fortalte om, hvorledes han efter en Iltogsfart forbi det genfødte Tysklands hastigt opvoksede Storbyer, gennem det myretravle Hamborg og det nyskabte Kiel, en stille Morgen var kommen med Damperen til Korsør og allerede ved Indsejlingen til den lille Byes tavse og tomme Havn havde faaet en Fornemmelse af at glide ind i en anden Verden, i Drømmenes overjordiske Rige. Og Indtrykket havde ikke fortaget sig, da han med den frembrydende Dag kørte ind gennem Landet i et tungt rumlende Tog, der øjeblikkelig rystede alle Passagererne i